

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

XXVIII. Examina[n]tur, & falsitatis coniuncuntur Epistolæ sub nomine
Valerij Hipponensis ad Augustinum, & Innocentij Primi ad ipsum Valerium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

quæ cap. 5. §. 2. Augustinum non statim post baptismum, sed post Octavas Pasche nigra veste à B. Ambrosio indutum: quia Auctor non dicit, indutum cuculla nigra post Octavas Pasche, sed in ipsa hora, in qua de sacro fonte leuatus est, vt supra monstrauimus: vbi etiam ostendimus, Augustinum statim baptismatum Mediolano discessisse, vt in Africam remearet.

Septimò monet hic Auctor, agendas esse gratias Deo, qui Religioni Christianæ talem, ac tantum Principem inlituit. At quo tempore B. Ambrosius Augustinum baptizauit, ille vix Christi miles esse cœperat, ne dum, vt Princeps Christianæ religionis (quod Epiteton solis Apostolis ab Ecclesia conceditur) merito possit vocari.

Octauò, inquit, Deum ad conferendum hominibus subsidium creasse, & illuminasse Augustinũ, à quo tanquam Religionis exordio Christiani auxilium caperent, & suffragium, quæ verba necessariò explicacione opus habent: nam vel nomine Religionis intelligit Religionem Christianam, & sic auctor impietatis conuincitur, tribuens Augustino exordium Religionis Christianæ, quod nec Apostolis tribuitur, nec tribui potest. Vel nomine religionis intelligit instituta regularia in vniuersum, & sic mendax: quia Augustinus non fuit primus, à quo Regularis Ordines exordium acceperint, licet hoc illi Donatistæ, quasi per calumniam, imponerent vel tandem nomine Religionis intelligit peculiarem Religionem, siue Ordinem, vel Eremitarum, vel Clericorum Canonicorum, & sic nihilominus falsitatis, & mendacijs reuincitur quia siue Augustinus fuerit, siue non fuerit Auctor Ordinis Eremitarum, pro quo suadendo auctor hunc sermonem sub nomine Ambrosij excogitauit, certum est, nondum fuisse institutum, quo tempore fingitur B. Ambrosiũ hunc sermonem ad populũ Mediolanensem habuisse, videlicet ipsa die, qua Augustinum baptizauit, aut demum etiam in Octaua Pasche.

Demum hic Auctor spiritu suo prophetico Augustinum non solum Religionis fundamentum, sed etiam Religiosorum legislatorem prædicit: à quo denique Religionis constitutiones arri: poterit. Quæ verba satis, superque sufficiunt, ad indicandum, quis huius sermonis auctor fuerit, & quo sine illo sub nomine B. Ambrosij diuulgauerit.

CAPVT VIGESIMVM OCTAVVM.

Examinantur, & falsitatis conuincuntur Epistola sub nomine Valerij Episcopi Hipponensis ad Augustinum, & Innocentij Papæ ad eundem Valerium.

Secundus testis productus est, epistola quædam sub nomine Valerij Episcopi Hipponensis, quæ fingitur Augustino Neophito Mediolani degenti, ex Africa missa. Primus huius epistolæ inuentor asseritur fuisse quidem Gabriel Sfortia Archiepiscopus Mediolanensis. Frater Ducis Francisci Sfortie, Eremita Ordinis S. Augustini, quæ Fr. Cornelius Lancillottus lib. 1. de Vita Augustini, cap. 1. dicit illam in bibliotheca Ducum Mediolani reperisse, & latinitate donatã fertur enim græco idiomate prius scripta) ex tenebris eruisse. Hanc epistolam Coriolanus cap. 2. §. tertio decimo. Patet per epistolam B. Valerij pag. milii 15. Fatetur, primùm ex græco in latinum tradidit, per quemdam Iulianum Pomerium Tolosana Sedis Episcopum, deinde per Franciscum Philiphũ, cuius Francisci traductionem, vti clariorem, & elegantiorẽ ille ibidem sequitur, vbi exemplum ipsius epistolæ refert Habebatur olim eadem Epistola, veluti quædam lectio sacra, in Breuiarijs Ordinis Eremitarum, legebaturque in officio D. Augustini tertia die infra illius Octauam pro tribus lectiõibus primi nocturni, necnon in festo Sancti Simpliciani pro tertia lectiõne. Habeo ego Breuiarium cum eiusmodi lectiõibus, typis editum Augusti Taurinorum anno 1520. Verum remeius considerata, Religiosissimi Patris Eremitæ illam prudentissimè ex suis Breuiarijs abstulerunt nimis quippè iudecens erat, Beatum Augustinum, & sanctos mendacijs tam luculentis honorari. Exemplum epistolæ est. A tergo, siue in principio epistolæ: Valerius Hipponensis Episcopus seruo Dei Dignitate Augustino compatriotæ suo. Quamquam Coriolanus translationem Philiphũ, vt fatetur, secutus, ita hunc titulum ponat: Valerius Hipponensis Episcopus auctore Augustino in Domino salutem. Sed prior titulus circumferebatur tempore Augustini Ticinensis, cuius exemplum concordat etiam cum lectiõibus dicti Breuiarij, à quibus epistola, quam refert Coriolanus, in aliquibus discrepat. In tus verò sic habet ex Breuiario: *Litteræ tuæ, & Andromacho Cuius Filio, & Mediolanense iure referente, conuersionem tuam opera Ambrosij eiusdem Vrbis Archiepiscopi, & piensissimi Simpliciani, qui te predicacionibus, dissolutionibus, & exemplis à Manichæorum errore conuertunt, saltem didicimus. Cum, te Catechumenum adisset Simplicianus, mox ex monasterij pecunijs empto anno tunicas, vnam pro filio Deodato, vnam pro te, vna pro Eucro, vel Alpio Hipponensi matris tuæ Monica transmissit lucidat, super quibus plus lacrymarum præ gaudis sudis, quam panis confecerit. Et ad Deodatum inquirens Deum misericors te cum patre tuo Augustino seruis suos efficit. Tu acceptis à Simpliciano tunicis à matre transmissis in sui monasterij templo affirmasti, nisi Pasche die baptismum velle suscipere. Et triduo panem, & aquam tantum degustans, aduentanti Pasche die antelucanus surrexisti, hu verbis Deodatum alloquens,*

adertu ne vquam ille dies: ac rursus vocat antestrem Ambrosium ad eam. Deinde Fatemur, aduersus nonnullos Manichæorum statum inuenisti, qui mox celebrati sunt, te exutum habitu sacrali sacro baptizasti, & Te Deum laudamus, non respondente, Te Dominum constemur, & pater: Statim, talarem nigram tunicam etiam omnes te monachum existimarent, nisi quædam ciuitas fuisset ob tunicæ longitudinem, viderentiam Monachorum. Praesul cum populo matre tua Monica profusissimè exultaret, pariter, exultantes. Hac, & multa regularunt Andromachum, & Enechi gratulante, qui ibidem inter fuerunt. Ex quibus pia benedictio, apud Ambrosium Auri, acceptus et iucundissimè. Et ante lectissimè profecti, de rebus à te gestis literas de gratia tui calicis collata, quam D. S. al. & pro me ora.

II. In hac epistola plura sunt mendacia. Primum est in titulo, dum fecerit Neophito; neophiti enim die baptizati. At quomodo potuit Valerius exultans, tam breui temporis interuallo habere nunciũ, qui Augustinum referret, & eidem adhuc Neophito referberet? Sed hoc mittamus. Secundo eodem titulo, cum vocat Augustinum patriotam. Nam Augustinus fuit a Tagastensis, Valerius autem erat Græci sermonis penitus ignarus ex Possidonio etiam ob causam fingitur hæc epistola sed græco idiomate ab ipso Valerio postor stolidus magis suam fraudem Tertium in illis verbis: Tu acceptis à Simpliciano matre transmissis, in sui monasterij mastr. Quia Simplicianus, quantum mitæ refragentur, nunquã fuit Eremitachus, nec pater Monachorum, ne habuit, sed fuit Clericus, & Presbyter contus, deinde Episcopus Mediolanensis, quibus tabulis illius Ecclesiæ habitum in verbis immediate sequentibus nisi Pasche die baptismum velle suscipere, nim errorem Beato Augustino impsciet optime baptismum solemnem Pasche die secundum morem Ecclesiæ sed in die immediate præcedenti solitari. Quintum in illis verbis: Opera Archiepiscopi. Nullibi enim legitur Episcopos Mediolanenses vti Archiepiscopos, nam simpliciter Episcopus bantur. Sextum, cum ait Beatum Augustinum die Pasche baptizatum, hoc enim lucmendacium, nullus nescit: nunquã illa tempora baptismum solemnem dari consuevit. Septimum cum ait: Srem nigram tunicam te induit. Quod

adertu ne vaguam ille dicit: ai tu sis voca tyronis tuus, ve
 Antistitem Ambrosium adamas. Deinde profectus ad
 Euenum, aduersus nonnullos Manicheorum Ambrosiu di-
 sputantem inuenisti, qui mox celebratus sacrosan. myste-
 rijs, te exutum habitu seculari sacro baptisimo tui: ro-
 persulit, & Te Deum laudamus, non sine lachrymis te
 respondente, Te Dominum confitemur, pro gaudio ceci-
 dit: Statimque talarum nigram tunicam te induit, ita vt
 omnes te monachum existimarent, nisi Zona pellicea pra-
 cinctus fuisset ob tunica longitudinem, vt scribit, ad dis-
 ferentiam Monachorum. Presul cum populo, Cleroq, &
 Matre tua Monica profusissimè exultant gaudijs, stent-
 ter, pariterq, exultantes. Has, & multa insuper, & alia
 retulerunt Andromachus, & Eneus graecè, vel Euodius
 latine, qui vobis interfuerunt. Ex quibus peractū, acce-
 pit benedictio, apud Ambrosium Antistitem conuicio
 acceptus, et secundò dicit. Et ante literas tuas multi-
 sime profecti, de rebus à te gestis literas ostenderunt, &
 de gratia tibi calicis collata, quam Deus confirmes.
 v. ali. & pro me ora.

II. **I**N hac epistola plura sunt mendacia apertissi-
 ma. Primum est in titulo, dum scribit Augusti-
 no Neophiti, neophiti enim dicuntur nuper
 baptizati. At quomodo potuit Valerius in Africa
 existens, tam breui temporis intervallo ex Medio-
 lano habere nuncium, qui Augustini baptismum
 referret, & eidem adhuc Neophito Mediolanum
 referberet? Sed hoc mittamus. Secundum est in
 eodem titulo, cum vocat Augustinum suum compa-
 triotam. Nam Augustinus fuit Africanus, &
 Tagastensis, Valerius autem erat Graecus, & Lati-
 ni sermonis penitus ignarus ex Possidio cap. 5. quā
 etiam ob causam fingitur hæc epistola non latino,
 sed graeco idiomate ad ipso Valerio scripta, vt im-
 possit stolidus magis suam fraudem retereget.
 Tertium in illis verbis: Tu acceptus à Simpliciano tu-
 nica à matre transmissa in sui monasterij templo affir-
 masti. Quia Simplicianus, quantumcunque Ere-
 mitæ refragetur, nunquā fuit Eremita, nec Mo-
 nachus, nec pater Monachorum, nec monasteriū
 habuit, sed fuit Clericus, & Presbyter, & Archidia-
 conus, deinde Episcopus Mediolanensis, vt ex an-
 tiquissimis tabulis illius Ecclesie habemus. Quar-
 tum in verbis immediate sequentibus: Affirmasti,
 nisi Paschatis die baptismum velle suscipere. Hoc est e-
 nim errorem Beato Augustino imponere, cum
 sciret optimè baptismum solemnem non in die
 Paschatis secundum morem Ecclesie Catholicae,
 sed in die immediate precedenti solitum ministrari.
 Quintum in illis verbis: Opera Ambrosij eiusdem
 vrbis Archiepiscopi. Nullibi enim legitur per illa tē-
 pora Episcopos Mediolanenses vocatos fuisse
 Archiepiscopos, nam simpliciter Episcopi voca-
 bantur. Sextum, cum ait Beatum Augustinum in
 die Paschæ baptizatum, hoc enim luculentum ef-
 fect mendacium, nullus nescit: nunquam enim per
 illa tempora baptismus solemnis in die Paschæ
 dari consuevit. Septimum cum ait: Statimque tala-
 rem nigram tunicam te induit. Quod similiter esse

contra vltim Ecclesie, quæ nuper baptizatos al-
 bis, non nigris induit ex ipsiusmet Augustino, &
 Ambrosio supra monstratum fuit, & ipsius Ec-
 clesie vltus nunc etiam seruatus indicat. Octa-
 uum cum ait: Augustinum se cingulo pelliceo cin-
 gere voluisse, ad differentiam monachorum, cum
 potius cingulum pellicum monachatus signum
 esset, vt habes in vita sancti Fulgentij cap. 18. in
 illis verbis: Pelliceo cingulo tanquam Monachus ve-
 rebatur. Et ex Cassiano lib. 1. de Institutis renun-
 ciantium cap. 1. Baronio tomo 6. sub anno 504.
 num. 34. & alijs. Nonum cum ait: Has, & alia
 multa retulerunt Andromachus, & Eneus, sine Euo-
 dio. Cum Euodius ex latere Augustini nun-
 quam discesserit, & cum illo simul in Africam
 redierit, ex libr. 9. Confess. capit. 8. præter quod;
 quem in fine vocat Euodium, scribens: Has, &
 multa alia retulerunt Andromachus, & Eneus gra-
 ecè, latine Euodius. Supra vocat Alipium, scribens:
 Vnam scilicet tunicam pro Eneco sine Alipio Hipponen-
 si. Vt videas imperitiam, & inconstantiam intol-
 lerabilem hominis, modo Eneum pro Alipio,
 modo pro Euodio vertentis: quia reuera nec E-
 uodius, nec Alipium sonat, nec apud Graecos
 fortasse est hoc nomen Eneus, auditum. Deci-
 mum est Coriolani fingentis, hanc epistolam per
 Franciscum Philephum Rethorem sui temporis
 clarissimum, ex graeco in latinum traductam, cui
 referente Augustino Ticinensi, qui tunc cum
 primū illa Epistola fuit inuulgata, in visis age-
 bat, cum nostri illam obtulissent, vt suam o-
 peram agnosceret, miratus est, & ingenue fa-
 sus, se illam nec traduxisse, sed nunquam alias vi-
 disse.

III. **T**ertius, qui pro Augustini monachatu pro-
 ducitur, est epistola quadam sub nomine In-
 nocentij I. Valerio Hipponensi Episcopo trans-
 missa, in qua illius autor fingit, Innocentium Pa-
 pam ad preces Beati Valerij Ordinem Eremitarū
 ab Augustino institutum, autoritate Apostolica
 probasse, & confirmasse. Huius epistolæ exem-
 plum reperire non potui, neque venerandi Patres
 Eremitæ illud in suis libris ponunt, & prudentissi-
 mē, nimis enim graue esset si fallitatis conuince-
 retur. Meminerunt tamen eiusdem Epistolæ in
 summario facultatum, gratiarum, & in dulgentia-
 rum typis edito, ad finem libelli diuinorum offi-
 ciorum Ordinis Eremitarum, edito inquam Ve-
 netijs, anno Domini 1587. apud Ioannem Varif-
 cium, in quo hæc habentur: Beatus Innocentius hu-
 ius nominis Primus anno Domini 406. audita summa
 doctrina, ac sanctitate Beati P. Augustini, cum de Alba-
 no iuxta Romam esset oriundus, plenus etiam odore op-
 tima fama, quam S. Augustinus primò in Italia, scilicet
 Mediolani, Roma, Centum Cellis, & agrū Tuscia, vbi
 Ordinem Fratrum Eremitarum instituerat, reliquerat.
 postea in Africa vbi nonnulla Fratrum Eremitarum mo-
 nasteria construxerat, atque cum eis viuere cœperat
 secundum regulam Apostolicam, sicut prius in Ita-

lia cum fratribus in suis Eremitis fuerat, ad preces B. Valerij Hippouensis Episcopi, prefatus summus Pontifex non solum regulam, atque Ordinem à B. Augustino institutum approbavit; et auctoritate Apostolica confirmavit, verum etiam omnibus fratribus existentibus, tam in Italia, quàm in Africa dillam Regulam B. Augustini obseruantibus, in scripta concessit, videlicet licentiam adificandi facellas, oratoria, & domicilia, in nemoribus, & syluis, & alijs locis conuenientibus illis; facultatem concessit etiam licentiam in commune retinendi hortos, agros, vineas, prata, nemora, pasua, viuaria, & quacumque eis vtiliter iudicet donata. Et rursus eorum Ecclesijs, & oratorijs, capitis, & capiendis, in omnibus seculis titulos Ecclesiarum, & Oratoriorum, vniui anni, & quadragesima dierum, omnibus vere pijs contentibus, & consensu, & manus suas porrigentibus adiutrices, iudicentiam largitus est. Similiter & Zosimus Græcus, qui fuit immediate post Innocentium super ad eum anno 46. &c. Quæ verba ex Chronica Ambrosij Coriolani in fine sui defensionis addita, fuerunt descripta. vbi multa alia privilegia iilem Ordini Eremitico concessa per Romanos Pontifices eiusdem Innocentij I. Successores, videlicet Zosimum, Bonifacium I. Sixtum III. Leonem I. Gelasium I. Gelasium I. Simachum, Gregorium II. Benedictum III. & alios refert.

IV. De hac epistola nihil in particulari affirmari, vel negari potest, quia illius exemplum non habetur, eam verò fuisse ab aliquo impostore confictam, multa ostendunt. primò narrata illa, & cause in ipsa explicata, ob quas idem Pontifex dicitur mortuus fuisse ad Ordinem Eremiticum probandum, & tot priuilegijs, & gratijs decorandum, quæ sine dubio falsissima est, præsertim quoad ea, quæ de Eremitarum institutione tum in Italia, in Tuscia, & in Centum cellis, tum in Africa per B. Augustinum facta narrantur; vnde suspicio cuiusdam oritur ipsam etiam epistolam, & concessiones in illa factas, fectas & falsas fuisse, & esse. Secundo, quia neque in Pontificali Romano, neque in voluminibus Conciliorum, neque in Actis Conciliorum Carthagenensis, & Mileuitani, neque inter epistolâ Augustini quibus in locis epistolæ, & acta eiusdem Pontificis habentur, vlla proferuntur mentione huius epistolæ, vel confirmationis Ordinis Eremitici. Tertio, quia neque Baronius, neque aliquis alius antiquus Autor meminit eiusmodi approbationis, vel confirmationis, vel concessionis, siue per Innocentium, siue per alios Pontifices illius Successores factæ. Quæ si vera fuisset, probabile non est illos eam silentio texisse, tum propter rei magnitudinem, tum etiam propter rei ipsius nouitatem: nam illa fuisset prima confirmatio Ordinum Regularium per Pontificem Romanense non fuit mos in Ecclesia, vt Ordinum, seu monasteriorum Fundatores à Sede Apostolica confirmationem peterent, neque D. Benedictus, neque alij ante annum circiter millesimum centesimum leguntur confirmationes suorum Ordinum à Summis Pontificibus accepisse: nam Regularium Ordinum tacite approbari ex sola permissione olim consueuerunt, vt notat in glossa in cap. parimoniam, & ibi Geminianus, Turrecremata, & Præpositus 4. d. & alia glossa in c. si quis clericum 11. quest. 1. & text. in l. 1. §. sed religionis, & ibi Bartholus de Collegijs, & certe si tot confirmationes, & concessiones Pontificias tam antiquas habent, cur illas non proferunt eum sepius cum alijs medicantibus de antiquitate contenderint. Quinto, quia quæ ex eadem epistola narrantur, non concordant cum ijs, quæ Marquez de profundissima paupertate suorum Eremitarum cum Augustino degentium scribit, qui non solum in particulari, sed nec etiam in communibus bonis præsertim stabilia habere poterant Sexto, non concordant etiam cum ijs, quæ Frater Iordanus lib. 1. cap. 14. & ex illo D. Antoninus d. cap. 14. §. 3. scribit, se in aliquo scripto authentico non inuenisse, quid egerint sui Fratres à tempore dispersionis ex Africa vsque ad Innocentium III. & idè de hoc nihil scribere voluisse. Nec sufficit dicere, quod Innocentius I. præcessit dispersionem illam ex Africa, quia in eadem chronica, & serie verborum non solum narrantur confirmatio facta per Innocentium I. sed multa alia facta post dispersionem ex Africa, nimirum per Innocentium I. Gelasium I. Gregorium III. Benedictum III. Gregorium V. Ioannem XIII. quas si falsas, & confictas esse conspiceret, vt de facto constat, ex testimonio eiusdem Fratris Iordanus, etiam confirmatio per Innocentium I. facta figmentum esse conuincitur. Quæ enim maior ratio de hac, quam de illis eum præsertim iuxta Regulam B. Augustini superius relictam, semel mendacij conuictus, omnem fidem sibi abroget, vt tunc maxime suspicemur, illum mentiri, cum se vera dicere affirmauerit.

V. Vespicio tamen, quæ Innocentius IV. nonnullis Eremitis legitur concessisse, Coriolanum ad sui Ordinis dignitatem extollendam, & antiquitatem commendandam in Innocentium I. referri posse. Nam de Innocentio IV. scribit Frater Iordanus loco proxime citato. Postmodum Innocentius Papa IV. vir vtiq; magna scientia & industria, qui sedit anno Domini 1240, considerans ordines Prædicatorum, & Minorum nobiliter crescere, & fructus suos Libris in Ecclesia Dei proferte, Fratres vero Eremitarum Sancti Augustini sibi solum per bonam vitam protegere, cupit velle agere, vt ipsi sicut Prædicatorum, & Minorum, suum salubrem, & fructum in Ecclesia Dei producere possint. Et ante autem tunc temporis in diuersis mundi regionibus, & præcipue in partibus Tuscia diuersi alij Eremitæ sub diuersis titulis diuersimodè viuentes, quos omnes idem Innocentius Eremitæ Sancti Augustini cognouit, reduci eos ad vnum vult, sub vno pastore, scilicet Priore Generali, mandans, vt omnes sub vna Regula, scilicet S. Augustini, vno modo presbendi, vno habitu, vno titulo, vno officio, & eisdem constitutionibus vti deberent, munusque cui

dam lectio, posita fuerat in Breuiarijs recitatum, die 4. infra octauam D. Augustini, & in Breuiario Augusti Taurinorum 1520. eandem Patres Eremitæ imprimere runt tom. 10. operum D. Augustini mones ad Eremitas, cum quibus rationibus eiusdem profus odoris & facti dicit potest in eodem volumine decimo D. Augustini, Parisijs edito anno D. Allegatur passim testimonium eiusdem non solum à Coriolano, & Paulo Bertrio etiam à recentioribus Cornelio lib. 2. de vita Augustini cap. 13. & Ludogelis lib. 4. de vita Augustini cap. 13. illam, non solum suo Autori præclarè canit, verum etiam citat alios quosdam eadem epistolæ testimonio vsi fuerunt, & Gilbertum Augustino notissimum fuisse Iohanne Marquez cap. 6. §. 1. & capibus in locis vocat Sigibertum Historiologum. Præstat verò exemplum eiusdem lib. hic recensere, tum quòd modò eadem ex libris B. Augustini, cum alijs eius generis narrationibus, fuerit abrafa, tum quoniam eius lectio sufficere possit ad planè nullius falsitatem. Exemplum est:

CAPVT VIGESIMVM OCTAVVM. pluribus priuilegijs, & gratijs. Quorum & nonnulla originalia sub Bulla vidi. Hæc ad verbum transcripta leguntur apud Minum 3. par. tit. 24. cap. 14. §. 3. Aliud exemplum habemus apud eundem Minum cap. immediate sequenti in fine Gregorius IX. præcepit, ipsos Fraeleomoly nas querentes, baculos quorum grandium longitudinis in manibus ad sui Ordinis antiquitatem eandem illud decretum in B. Gregorium referre Gregorium IX. annis sexcentis cessit. nam B. Gregorius fuit circa an

CAPVT VIGESIMVM NONVM.

Epistola sub nomine Sigiberti Macedonium expendendam esse comprobata.

Virtus telis proposita, sub nomine ad Macedonium. Epistola à Corio senforio pag. mihi supissime in eodem gat, quimodò, dam lectio, posita fuerat in Breuiarijs recitatum, die 4. infra octauam D. Augustini, & in Breuiario Augusti Taurinorum 1520. eandem Patres Eremitæ imprimere runt tom. 10. operum D. Augustini mones ad Eremitas, cum quibus rationibus eiusdem profus odoris & facti dicit potest in eodem volumine decimo D. Augustini, Parisijs edito anno D. Allegatur passim testimonium eiusdem non solum à Coriolano, & Paulo Bertrio etiam à recentioribus Cornelio lib. 2. de vita Augustini cap. 13. & Ludogelis lib. 4. de vita Augustini cap. 13. illam, non solum suo Autori præclarè canit, verum etiam citat alios quosdam eadem epistolæ testimonio vsi fuerunt, & Gilbertum Augustino notissimum fuisse Iohanne Marquez cap. 6. §. 1. & capibus in locis vocat Sigibertum Historiologum. Præstat verò exemplum eiusdem lib. hic recensere, tum quòd modò eadem ex libris B. Augustini, cum alijs eius generis narrationibus, fuerit abrafa, tum quoniam eius lectio sufficere possit ad planè nullius falsitatem. Exemplum est:

Tempore Theodori senioris Aug. vir acutus libris Carthagenensibus ortus natalibus, vbi ibique scholæ liberalium artium annu ferax. Denique Mediolanum venit, & dan

pluribus privilegijs, & gratijs. Quotum quoque exco[m]municata, & nonnulla originalia sub Bulla vid. Hæc ille ibi, quæ ad verbum transcripta leguntur apud D. Antoninum 3. par. tit. 24. cap. 4. §. 3. Aliud simile exemplum habentur apud eundem Fratrem Iordanum cap. immediate sequenti in fine, nam cum Gregorius IX. præcepisset, ipsos Fratres Eremitas elemosinas quærentes, baculos quinque palmorum grandium longitudinis in manibus portare, ille ad sui Ordinis antiquitatem commendandâ, illud decretum in B. Gregorium refundit, qui ante Gregorium IX. annis lxxcentis, & amplius excessit, nam B. Gregorius fuit circa annum 600.

CAPVT VIGESIMVMNONVM.

Epistola sub nomine Sigiberti, ad Macedonium expenditur, & mendax esse comprobatur.

Virtus testis productus est Epistola, sub nomine Sigiberti ad Macedonium. refertur hæc Epistola à Coriolano in Defensorio pag. mihi 87. eaque supersumme in eodem libro allegatur, quinimò, vt sacra quædam lectio, posita fuerat in Breuarijs Ordinis Eremitarum, die 4. infra octavam D. Augustini pro tribus lectionibus primi nocturni, vt videri potest in Breuario Augusti Taurinorum edito anno 1520. eandem Patris Eremitæ imprimendam curauerunt tom. 10. operum D. Augustini post sermones ad Eremitas, cum quibusdam alijs narrationibus eiusdem profus odoris & saporis, vt videri potest in eodem volumine decimo Operum D. Augustini, Parisijs edito anno Domini 1541. Allegatur passim testimonium eiusdem epistolæ, non solum à Coriolano, & Paulo Bergomeni, verum etiam à recentioribus Cornelio Lancillotto lib. 2. de vita Augustini cap. 13. & Ludouico de Angelis lib. 4. de vita Augustini cap. 13. vbi propter illam, non solum suo Autori præclarum elogium canit, verum etiam citat alios quosdam, qui eiusdem epistolæ testimonio vti fuerunt, & fatetur Sigibertum Augustinum notissimum fuisse, & notissimè Ioanne Marquez cap. 6. §. 1. & cap. 8. §. 7. quibus in locis vocat Sigibertum Historicum, & antiquum. Præstat verò exemplum eiusdem epistolæ hic recensere, tam quòd modò eadem epistola ex libris B. Augustini, cum alijs eius generis falsis narrationibus, fuerit abraça, tum quòd vel sola eius lectio sufficere possit ad planè monstrandam illius falsitatem. Exemplum est:

Tempore Theodori senioris Aug. vir acutissimus, nobilibus Carthaginensibus ortus natalibus, venit Romam, ibique scholas liberalium artium annis fere sex gloriare rexit. Deique Mediolanum venit, & dum esset anno...

triginta. filioq. cu. anno un. o[mn]i. aduentus eius diebus Passi habebat, merito matris, & prædicatione Ambrosij, mater eius regenerauit Augustinum, cum filio Decodato, & multo alijs fere XLII. quibus per artem Augustinus mox ad vitam Simplicitatem perrexit, cuius nomen celeberrimum apud Fideles erat, qui etiam habebat mansuetam seminatam, & à gentibus separatam, cum quo Augustinus fere per annum cum domicilio permansisse videt, & oculatâ fide probant, Et quoniam erant in libertate quasi viuentes. Hæc probat istum viui esse, atque perfecti, tandem ex præcepto tanti Patris Simplicitatis, Augustinus post inter eos instituit, vt vitam apostolicam omnes pariter tenerent, & nihil inter eos proprium diceretur. Completo vero anno, Matre Augustini insigne, ad propria veniit, & moritur hæc Mater Augustini apud Ostia Tiberiana. Filii autem apud Carthaginem anno atatu sui XIX. Cum autem esset Augustinus cum amico in Africa, videtur ibi in Lega Domini die, ac nocte, scribere libro, & dicebat indultor. Hoc autem Valerius Hippocensius audientis pro gaudis laudabat, & statim eum ad accersiri fecit, & horum secretum, & remotioni à Ciuitate Augustino donauit, ibique pater Augustinum cum sacris amicis, & fratribus in deserto habito, & cum incredibili humilitate annis tribus mansit. Deinde cum iniquitatem venientium ferre non posset, duobus fere m[en]sibus à prædicto loco fecit, & ad montem quendam altissimum abiit, ad quem per viam valde arduam, & paensam adiri potest, ibique Augustinus habitationem ex lapidibus cunctis construxit, & si homines fugiens habitabat, ibique composuit libros de Meditacione anime, & de Vita monastica, de Innocentia Ioanni Baptistæ, & Helie. Multi quidem ex Fratribus infra saxa, vel fissuras montium, receptacula sibi fecerant, & ibi prope Patrem Augustinum per idem balneum in omni sanctitate habitabant. Erant autem fere CXXXII. qui sub obedientia Augustini concorditer vivebant, omnia reputantes esse communia. Vinum nemo nouerat, nisi quando infirmitas cogeret, aut Valerius Episcopus Sanctus ad eos visitandos venisset. Cum autem appropinquaret festum Pentecostes, Sanctus Episcopus Valerius inquit pro Augustino, & inuitum presbyterum ordinauit. Factus presbyter monasterium clericorum instituit in domo Episcopi, & infra annum ibidem vivere cepit, secundum regulam apostolicam, vt hactenus fecerat. Hoc autem Valerius Episcopus fecit, quia ipsi Græcuserat, & indolens, maxime in respondendo hereticis in eorum erroribus: idè Augustino Episcopo potestatem plenam dedit prædicandi, quotiens necessarium fuisset. Nam multi iam heretici surrexerant, contra quos Dominus Augustinum instituit, & ordinauit. Pondera obsecro te. Lector singulas huius epistolæ clausulas, & meniar, si tantam impostoris licentiam in mentiendo patenter fecas.

Primò videndum, quisnam fuerit Sigibertus, quem huius epistolæ autorem aiunt, Coriolanus, Marquez, Lancillottus, & quotquot illius epistolæ meminerunt, Sigibertum Historicum fuisse tradunt, & de illo vt autorem notissimo loquuntur. At quem leuitas est, fingere Sigibertum B. Augustino...

notif.

M. nes suorum Ordine... p. 1. cap. 14. & exil... f. i. quicquid clericum... gionis, & ibi Bar... confirmatione... antiquas habent... pius cum alijs mē... derint. Quinto... rantur, non con... de profundissima... m cum Augustino... dum in particulari... a præsertim stab... concordant etiam... b. i. cap. 14. & exil... scribit, se in aliquo... se, quid egerint sui... ex Africa vsque ad... nihil scribere vo... d Innocentius I... Africa, quia in ea... non solum nar... nocentium I. sed... nem ex Africa, in... asium I. Gregoriu... V. Ioannem XIII... onfiterit, vt de fa... nem Fratræ Iorda... nocentium I. facta... que enim maior ra... præsertim iuxta Re... atam, semel men... sibi abroget, vt tū... tiri, cum se vera di... centius IV. nonm... se, Coriolanum ad... andam, & antiqui... nocentium I. refudif... sit Frater Iordanus... in Innocentio Papa... dustria, qui fides an... s prædicatorem, &... ctus scilicet in Er... mitarum sancti au... de fess, cepit velle... stiores, suam sola... ducere possit. Erant... ondi regionibus, &... alijs eremita sub d... quos omnes idem in... ut copiat, redicent... licet Priore Genera... la, scilicet S. Augusti... nono titulo, vno offi... vent, vno vnoque...

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN